

EL CRIT DEL PELLAIRE (Sardana en Re Major)

L'ANY 1956, ESSENT PRESIDENT DE JOVENTUTS MUSICALS DE BARCELONA, vaig organitzar, conjuntament amb el meu cunyat Manuel Cubeles, una «Festa de la Música i de la Dansa» a Riells del Montseny amb una reunió de compositors catalans, per tal d'incitar-los a compondre sardanes, tal com havien fet els nostres il·lustres predecessors Garreta, Morera, Toldrà, etc. Els nous compositors se'n desentenien.

D'aquesta reunió en va sorgir la necessitat de posar a l'abast dels compositors un tractat d'instrumentació de cobla. Va resultar que en Joaquim Serra havia escrit aquest Tractat, però que mai s'havia publicat. Jo vaig cercar el finançament per a aquesta publicació, que l'Obra del Ballet Popular va editar l'any 1957, fent constar en el pròleg la «contribució decisiva» de Joventuts Musicals. I recordo que vaig ser a temps d'ofrir a en Joaquim Serra, a casa seva poc temps abans de morir (17/11/57), el primer exemplar de l'edició. I resulta que jo, que havia promogut aquesta acció, no havia escrit cap sardana!

Tanmateix, en la meva cantata «Ho sap tothom i és profecia», introduixo un tema amb el ritme de la sardana. I és aquí on he reprès el tema de la cantata (amb el crit del pellaire) i el tema sardanístic que hi vaig posar. El crit del pellaire té, per a mi, una significació especial. En «La primera història d'Esther» Espriu fa sortir el personatge de «Quel·la», que representa la Mort, cridant «Hi ha cap pell de conill». I aquest mateix crit, jo el prenc com a motiu que es transforma en coral i que representa la Vida, per bastir la meva cantata de Nadal sobre el magnífic poema de J.V. Foix, i que jo anomeno la cantata dels Països Catalans. Fa 60 anys, jo escrivia en el programa de Riells: És deure nostre cloure la Renaixença a la llum d'un nou Renaixement.

60 anys més tard, he volgut complir la meva proposta amb la sardana « El crit del pellaire » i, com un principiant, m'he servit del Tractat d'en Joaquim Serra i dels encertats consells que m'ha prodigat l'admirable músic i amic que és en Salvador Mas. I tinc l'honor de disposar, gràcies a la cordial intervenció del vell amic Jordi León, de la prestigiosa cobla Sant Jordi per estrenar-la, en commemoració del 60 aniversari dels Amics dels Concerts de l'Agrupació Cultural Folklòrica de Barcelona.

Narcís Bonet

EL CRIT DEL PELLAIRO

Narcís BONET

Temps de sardana $\text{♩} = 100$

The musical score consists of ten staves, each representing a different instrument or section of the band. The instruments listed from top to bottom are: Flabiol i Tamborí, Tible I, Tible II, Tenora I, Tenora II, Trompeta I, Trompeta II, Trombó, Fiscorn I, Fiscorn II, and Contrabaix. The score is in 2/4 time and G major (F# key signature). The tempo is indicated as Temps de sardana $\text{♩} = 100$. Dynamic markings such as *f*, *v*, *fp*, and accents are placed above specific notes and measures. The score is divided into two systems by vertical bar lines.

Musical score for orchestra, page 8, section A. The score consists of eight staves. The top four staves are treble clef, and the bottom four are bass clef. The key signature is three sharps. Measure 8 starts with a dynamic of *fp*. The first two measures feature sixteenth-note patterns. The third measure begins with a dynamic of *fp*, followed by *f*, and ends with a fermata over a sixteenth-note pattern. The fourth measure starts with *p*. The fifth measure begins with *fp*, followed by *f*, and ends with a sixteenth-note pattern. The sixth measure begins with *p*, followed by *pizz.*, and ends with *p*. The seventh measure begins with *fp*, followed by *f*, and ends with a sixteenth-note pattern. The eighth measure begins with *p*, followed by *pizz.*, and ends with *p*. The score is annotated with dynamics and performance instructions such as *espressivo* and *mp*.

8va (ad lib.)

17

p

espressivo

p

p

17